

Концепція реформування охорони здоров'я України визначає провідним стратегічним завданням держави постійну турботу про поліпшення здоров'я її громадян. Сьогодні не лише вітчизняне законодавство, а і суспільство в цілому відводить державній санітарно-епідеміологічній службі ключову роль у захисті здоров'я громадян України.

Виноградівська райСЕС. Камерна обробка вогнища епідспалаху

Формування санітарно-епідеміологічної служби на Закарпатті розпочато в листопаді 1946 року за постановою Ради народних комісарів Закарпатської області. Інфекційна захворюваність в післявоєнні роки на Закарпатті становила величезну небезпеку для населення краю. Масова захворюваність на висипний тиф, що досягла показника 342 на 100 тис. населення, поворотний тиф – 150, малярію-87, дифтерію – 64, черевний тиф – 90,7, дизентерію – 204. Особливо загострилась ситуація в гірських районах, де цілі села були охоплені епідеміями висипного тифу, поворотного тифу, корости, масова завошивленість, гідрофобія (сказ), туберкульоз. Очолила боротьбу з цим злом самовіддана жінка Шестакова Марія Митрофанівна, яка працювала першим головним санітарним лікарем області у 1946-1951 роках. Почавши з нуля, в 1950 році служба вже нараховувала 38 лікарів. Це були віддані справі люди, які тижнями, місяцями працювали у найвіддаленіших районах області, маючи на озброєнні дезкамери “Сакса” на дерев'яних колесах, запряжених кіньми, організовували в селах помивні пункти, обробляли річі, проводили комплекс протиепідемічних робіт, часто голодні, холодні, не завжди зрозумілі для населення, вони вже в 1950 році знизили захворюваність висипним тифом у 50 разів, черевним тифом у 7 разів, дизентерією у 3 рази в порівнянні з 1946 роком.

Необхідно згадати добрим словом героїв тих років – Механікову В.І., Білоусову Н.В., Гавриленко В.М.

Сьогодні здається все ясним і зрозумілим, але в ті часи вирішення проблем вимагало надзвичайного напруження сил, самовідданої праці з ризиком для життя. На фоні колосальної бідності населення гірського краю, недостатньої кількості лікарняних ліжок, медикаментів, коли цілі сім'ї хворих залишалися вдома, епідеміологи працювали

Історія служби

Написав Administrator

Четвер, 06 січня 2011, 17:26 - Останнє оновлення Неділя, 16 січня 2011, 20:57

цілодобово. У витоків епідеміологічної служби краю стояли відомі фахівці Дякіна Г.С., Толчинська Р.Н., Іванілова Г.У., Флек С.М., Єгорова Н.Н., Зінченко А.П., Москалець М.Д., Гавриленко В.М., Грабовський М.І. та інші.

В 40-50 роках основна робота була направлена на ліквідацію епідемій і відповідно більше працювали епідеміологи, дезинфекціоністи, паразитологи. В ті роки для лабораторного забезпечення їх діяльності було організовано першу бактеріологічну лабораторію. Спочатку – невеликий підрозділ на одну лабораторну бригаду, який виконував діагностичні та профілактичні дослідження невеликого обсягу бактеріологічні дослідження на черевний тиф, дизентерію, дифтерію. Проводились також дослідження питної води, харчових продуктів, змивів в значних кількостях на недосконалому обладнанні.

За 61 рік діяльності санітарно-епідеміологічна служба краю пройшла непростий шлях становлення. На сьогоднішній день служба в області представлена більш ніж тисячним колективом фахівців, двома міськими ,13 районними, обласною санітарно-епідеміологічними станціями та Ужгородською дезинфекційною станцією. Всі лабораторії протиепідемічного та санітарно-гігієнічного профілю служби отримали державну акредитацію , довівши рівень устаткування та впровадження сучасних лабораторних технологій, професійності і компетенції до державного визначення.